

A man in a dark suit and red tie looking down. The background is dark, and the man's face is partially illuminated, showing a serious expression. The text is overlaid on the image.

**SEZNÁMTE SE,
CHRISTOPHER BLACK**

PAVEL SKALICKÝ

Pavel Skalický

Seznamte se, Christopher Black

© Pavel Skalický 2011

Typografická úprava Pavel Skalický

ISBN 978-80-254-9984-9

prolog

Klepadlo ve tvaru rohaté hlavy s vyplazeným jazykem se zvedlo a dopadlo se zaduněním na bránu. Okénko se otevřelo a vykoukla zarostlá hlava se silnými brýlemi na nose. Krátkozraké oči starého klíčníka si měřily nově příchozího. Mladík ve tmavém obleku s černou košilí a tmavě rudou kravatou pozoroval přísně strážce, kterému se moc bránu otevřít nechtělo.

„Tak na co čekáš,“ obořil se na starce a z jeho temných očí sršely blesky. „Otevírej. Nechci tu strávit zbytek věčnosti.“

„Pomalů, pomalů, panáčku,“ nedal se strážce brány zastrašit. „Na mě si tu nikdo votvírat hubu nebude! Ať už si byl tam nahoře cokoliv, tady dole si nevyskakuj!“

„Co to blábolíš, Barabáš,“ zamračil se mladík ještě víc. „Já přece nejsem žádný hříšník!“

„No jó – to je přeci mladej pán Robert,“ vykulil Barabáš překvapeně oči. „Tys nám ale vyrost, Bertíku.“ Přece jen už mu zrak nesloužil jako za mlada a moc černých chlupů po těle také neměl. Pamatoval ještě potopu světa a Noeho, kterého měl pokoušet, aby se rouhal proti Bohu. Vypadalo to jako hračka – Noe se snažil rozdělat oheň, aby Bohu přinesl oběť, a do toho lilo jako z konve. Dřevo pomalů vlhlo, Noemu se nedařilo a Barabáš mu našeptával jednu šťavnatou kletbu za druhou. Nakonec však byl Noe úspěšnější – oheň zaplápolal, libá oběť Bohu byla přinesena a místo kleteb zněla z jeho úst slova díků. Barabáš z tohoto neúspěchu měl velkou polízanici. Vyspírali mu neschopných čertů a musel za trest hlídat pekelnou bránu. Navěky. Posunul si brýle na nose a důkladně si návštěvníka prohlížel.

„Roberto. Doktor Roberto,“ pronesl přísně návštěvník. „Už žádný Bertík.“

„Ano, smozřejmě pane dochtore, vmlouvám se za tu svoji troufalost,“ drmolil starouš a rychle otvíral bránu. „Pojďte dovnitř, ale dávejte pozor, abyste se někde neuprasil. Přece jenom ste takovej vymóděnej – černej voblek, košile a kravata – to se za mejch časů

nenosilo. Tak ještě myslivecká uniforma – to byl vohoz našich nejvyšších šéfů. Těch, který pobíhali po světě a vobstarávali hříšníky. My, vobyčejný čerti, jsme chodili zarostlí, aby z nás šel strach.“ Roberto prošel branou, poplácal starého čerta po chlupatých zádech a vydal se ke knížecímu zámku.

„Dochtór,“ mrmlal si starý klíčník pod vousy. „Dneska už má titul kdejakej hejhula.“ A ještě drahnou chvíli nad tím kroutil hlavou.

„Vítej, milý Roberto,“ dostalo se mladíkovi vřelého uvítání od pekelného knížete. „Jak ses měl ve světě na zkušené – povídej, jsme zvědaví.“ Robertovi bylo jasné, že pekelná smetánka sledovala každý jeho krok a začal vyprávět. Co se na světě právě děje, jaké jsou trendy, co už dávno nefrčí a nakonec vyprávění zakončil svými studijními úspěchy. Na červený diplom z právnické fakulty a výborně absolvované doktorandské studium byl jaksepatří hrdý.

„A proč zrovna práva, doktore?“ zeptal se pekelný kníže jízlivě.

„Přemýšlel jsem o úpadku našeho pokušitelského řemesla. A právo je plné inspirace a nápadů, co a jak zlepšit. Jen zde může být nevinný potrestán a viník se smát. A co všechno by mohli schopní lidé dokázat se schopnostmi od nás.“ Belzebub blahosklonně pokyvoval hlavou.

„Chceš jim nabízet ‚schopnosti za duši‘? Kdy naposledy tohle vyšlo? Jakmile se Faust stal díky Goethovi slavným, už nám tuto smlouvu nikdo nepodepsal.“

„No právě,“ zasmál se Roberto. „Tenhle skvost si zaslouží předělat nejvíce.“

„Já vím, že nové koště nejlépe mete,“ přerušil Roberta Belzebub. „Nechce se mi ale zasahovat do zajetých kolejí.“ Roberto zalapal po dechu.

„Zajeté koleje? Vždyť se už několik století nic pořádného nestalo. Něco, o čem by se vyprávělo...“ Belzebubovy rysy ztvrdly.

„Doufám, že sis nemyslel, že předěláme celé peklo podle tvých nápadů. Ale dám ti šanci – jednu šanci.“ Poté ho propustil. Roberto ani nevěděl, jak se ocitl za dveřmi. Nádech – výdech. Tak pěkně to začínalo a pak takový konec.

„Hlavně nestahovat kalhoty předčasně – ještě jsem neprohrál,“ zamumlal si pro sebe a pustil se do díla.

Belzebub si pročetl Robertův návrh zas a znovu asi podesáté. Pochopil hned napoprvé, co Roberto změnou sleduje. A líbilo se mu to – byl to trochu jiný způsob pokušení, než jaký prezentovali doposud.

„Je vidět, že jsi čas na právnické fakultě nepromrhal,“ obrátil se na vyčkávajícího Roberta. „Vypadá to slibně, ale chci vidět výsledky. Tak neztrácej čas a běž mezi lidi.“ Roberto beze slova přikývl a zmizel.

kapitola 1

Venku už se setmělo, ale zase ne natolik, aby se rozsvítilo pouliční osvětlení. Cirkusový stan zářil a přivolával návštěvníky barevnou hrou světel. Plakáty slibovaly nevšední podívanou – drezuru šelem, vystoupení klaunů a dokonce i kouzelníka. Kryštof z okna maringotky sledoval proud lidí, kteří u pokladny vytáhli patřičný obnos a pak zmizeli v barevném stanu.

„Přistupte blíže, dámy a pánové, nevšední podívaná, už jen několik volných vstupenek,“ vykřikoval klaun s megafonem na kolemjdoucí. Kryštof se smutně usmál, když viděl, jak několik návštěvníků zrychlilo krok, aby na ně vstupenky zbyly. Někteří dokonce utíkali. Ještě nikdy se však nestalo, že by měli vyprodáno – a nemalý podíl na tom měl i on – kouzelník.

Když si Kryštof vybíral své budoucí povolání, neměl to vůbec jednoduché. Nechtělo se mu ani učit, ani pracovat, talentu moc také neměl, takže ve hře zůstalo pouze komediantství. V cirkuse si ho

proklepávali a vyzvídali, co umí. Moc toho nebylo, nejvíce je ale zaujala historka s kouzelnickou sadou, kterou dostal jako malý kluk k Vánocům.

„Kouzelníka nemáme,“ podrbal se v řídnoucích vlasech principál. „To by mohlo být nové číslo do našeho vystoupení – můžeš nám něco předvést?“ Kryštof zavrtěl hlavou, ale slíbil, že na tom zapracuje. Hned po příchodu domů vyhrabal zpod postele zaprášenou krabici a celý týden studoval, zkoušel a vylepšoval. Po týdnu hrdě předstoupil před principála. Tomu zacukalo v koutku, když uviděl kouzelnický plášť pro pětiletého kluka na téměř dospělém výrostkovi. Neřekl však ani slovo a pozorně sledoval Kryštofovo vystoupení.

„Pěkné,“ shrnul půlhodinové předvádění do jednoho slova. „Beru tě, ale budeš na sobě muset pracovat. Ponožky, které chceš vytáhnout z klobouku, ti nesmí koukat z rukávu.“

Kryštof za těch šest let u cirkusu mnohokrát vzpomínal na tu chvíli. Na svém vzhledu zapracoval důkladně – havraní vlasy až na ramena, ostře řezané rysy v obličejí a pronikavé modré oči zdůraznil svým černým šatníkem a nacvičil si téměř až kočičí pohyby. Jelikož si na svou vyhublou postavu oblékal vzdušné košile a volné kalhoty, získával tím spoustu prostoru na schovávání rekvizit. Vlastní iluze mu však moc nešly. Je pravda, že mu už nekoukaly ponožky z rukávů, principál však měl ke spokojenosti daleko. Potlesk, kterým obvykle měřil spokojenost publika, byl většinou vlažný. Několikrát se dokonce stalo, že diváci Kryštofa po zkaženém kousku vypískali. A klaun, který pro jistotu vystupoval hned po něm, zachraňoval situaci.

Kryštof velice rychle zjistil, že komediantství je mnohem větší dřina, než jakákoliv jiná práce. Smlouva, kterou s cirkusem podepsal, mu zaručovala obživu, nemohl se ale jen tak sebrat a jít. Ani lenošit. Proklínal se, že si ji lépe nepřečetl – jinak by nemohl podepsat tu hrůzu, která v ní byla napsaná. Musel se například neustále zlepšovat a přinášet nové triky do vystoupení. Už několikrát byl na koberečku

a musel vysvětlovat, proč pořád předvádí to samé a nových kousků má jako šafránu.

„Zatrolenej život,“ povzdechl si a začal si oblékat černou košili. „Proč musím vypadat jako noční můra?“ Pak přišly na řadu černé kalhoty s černým páskem. „Až budu mít pohřeb, nebudou mi muset shánět slavnostní oblečení do rakve,“ ušklíbl se. Nakonec plášť – překvapivě také černý. Jenže ten na ramínku nevisel. Kryštofovi zatrnulo – vždycky tu byl a najednou je pryč. Co si bez něho počne? Bez pláště nemůže vystoupit před lidmi, protože polovina jeho triků je založena na schovaných rekvizitách v plášti. Už začal panikařit, když ze skříně vystřelila ruka s pláštěm.

„Uf, díky,“ oddychl si mladík a honem dokončil oblékání. Najednou mu došlo, že v maringotce není sám. Strachem mu zdřevěněly nohy, pak si ale uvědomil, že je přece kouzelník. To by na nezvaného hosta mohlo platit.

„Co tady děláš,“ rozkřikl se směrem ke skříně. „Víš, kdo já jsem? Jsem slavný kouzelník Christopher Black!“ Na své umělecké jméno byl jaksepatří pyšný. „Rychle vylez nebo se ti stane něco strašného.“ S nejistotou očekával, jaký efekt budou mít jeho slova. Navíc nedokázal pochopit, jak se někdo může schovávat v jeho přecpané skříně. Posledně měl problém tam dát čisté prádlo. Ze skříně však jistým krokem vystoupil mladík ve stejných barvách, jako měl na sobě on. Až na rudou kravatu.

„Tak co se mi strašného stane?“ zeptal se vyzývavě Kryštofa. „Utlučeš mne svým plyšovým králíkem, kterého máš schovaného v levém rukávu? Nebo na mne použiješ tu ponožku ve své pravé kapse? Mimochodem – tuhle jsi nosil minulý týden – čistá byla ve vedlejší šuplíku. To abys nebyl překvapený, až budou dámy v první řadě omdlávat.“ Kryštof překvapeně udělal krok zpět, až zády vrazil do skříně a sykl bolestí. „Maringotky nejsou moc prostorné pro život, co?“ otázal se ještě návštěvník jízlivě.

„Kdo jste a co chcete?“ vyhrkl Kryštof.

„Řekněme, že jsem tvůj přítel a přišel jsem ti pomoci,“ odvětil návštěvník. „Ne, to už je ohraná věta. Každý je každého přítel, všichni si pomáhají, krásně je na světě. Ale dobře, chceš hned přejít k věci, není problém. Přišel jsem ti nabídnout obchod.“ Roberto se v duchu ušklíbl, když viděl proměnu v Kryštofově tváři. Na neznámé přátele a pomocníky si každý dává pozor, ale pokud jde o obchod – to je hned jiná.

„O co jde?“ zeptal se dychtivě Kryštof. Úplně přitom zapomněl, že za pár minut má nastoupit před obecenstvo a oslňovat je svými kouzelnickými kousky.

„Jsi kouzelník, ale neschopný,“ začal tvrdě Roberto. „Kouzla se ti nedaří, principál uvažuje, že tě vyhodí, a to by pro tebe znamenalo konec. Nabízím ti schopnosti, jaké nikdo jiný nemá – kouzla ti půjdou snadno a nikdo je neodhalí.“ Mávnul rukou a Kryštof viděl sebe, stojícího na pódiu a čarujícího, lidi, jak vstávají ze sedadel a tleskají, krásné dívky, jak se o něho zajímají a nabíhají mu.

„To by se mi líbilo. Ale co za to?“ vrátil se Kryštof rychle zpět do reality. „Vy jste určitě ďábel a něco budete chtít. Asi duši, že jo?“ K jeho velkému překvapení však Roberto zavrtěl hlavou.

„Podepsat smlouvu je samozřejmostí,“ odpověděl. „Budu trvat i na tradičním krvavém inkoustu – kvůli DNA. Duši po tobě ale nechci.“ Podal Kryštofovi papír, do kterého se mladík dychtivě zahleděl. Pročetl si ho několikrát a nemohl najít žádný háček. On dostane schopnosti čarovat a nic se po něm nechce, k ničemu se nezavazuje – to je ideální. Nastavil ruku, Roberto ho plnicím perem bodl do malíčku a naplněné mu ho podal. Kryštof se jako ve snu dvakrát podepsal.

„No vidíš, ani to nebolelo,“ zasmál se Roberto a podal mu jeden list papíru. „To je pro tebe – přece jenom obě smluvní strany musí mít svůj výtisk smlouvy, ne?“ Kryštof mlčky přikývl a papír pečlivě uložil do šuplíku. „A teď už spěchej – za chvíli máš vystoupení,“ mrknul na něj ještě Roberto a zmizel.

„Vystoupení! Principál mě zabije!“ blesklo Kryštofovi hlavou a už pádil do cirkusového stanu. Cestou si připravoval omluvu a vysvětlení pro principála.

Celý zadýchaný doběhl do stanu, principál však stál na svém místě a nevypadal ani trochu rozezleně. Kryštof nakoukl do manéže a tam kroužila krasojedkyně na běloušovi. Mrknul na hodiny a ty mu oznámily, že má ještě deset minut do svého nástupu.

„Co se děje?“ obrátil se na něj principál. „Přiřítíš se sem bledý jako stěna, jako bys viděl čerta. Jsi v pořádku?“ sáhl mu starostlivě na čelo.

„Zastavily se mi hodinky a bál jsem se, že jdu pozdě,“ zalhal Kryštof a radši se principálovi nedíval do očí. Nechtěl přiznat, jak blízko pravdě byl. „Jsem v pohodě.“

„Tak se pomalu připrav, za pár minut nastupuješ,“ vrátil se zase k pracovním záležitostem principál. „A koukej si dát záležet, ať zase něco nepokazíš jako minule s tím holubem.“ Kryštof jen něco zabručel a šel si pro své rekvizity. „Chlapče, chlapče,“ povzdechl si principál pro sebe. „Kdybys byl jen trochu šikovnější, měli bychom mnohem méně problémů.“

Principál převzal svou roli po otci poměrně mladý a nyní ve věku padesáti tří let měl zkušeností na rozdávání. Vypadal však starší, což bylo důsledkem starostí s chodem cirkusu. A nebyla to pouze Kryštofova zásluha – poslední dobou prostě obchody nešly tak jako dříve. Vždycky na konci měsíce se zavřel ve své maringotce, vrásky na jeho čele se prohloubily a počítal, kde vzít na výplaty. Čím méně lidí chodilo na představení, tím byly jeho starosti větší. Zaměstnanci velmi dobře poznali, že jejich chlebovárci má starosti – tváře v pohublém obličejí byly zase o trochu propadlejší, nakrátko ostříhané vlasy šedivější a řidší, moudré šedé oči unavenější. Všichni se snažili a dávali ze sebe to nejlepší, bohužel to však nestačilo.

Klaun se už také začal připravovat, aby v případě nouze zachránil situaci – když publikum místo tleskání začne pískat, to je potom každá

rada drahá. Pokud bychom si hubeného principála představili jako Sherlocka Holmese, klaun byl typický doktor Watson. Nebo Laurel a Hardy. Svou postavou připomínal soudek, kulatým a usměvavým obličejem Švejka a stejně dobře dokázal bavit lidi. Šibalská hnědá očka, která vykukovala z nalíčeného obličje, a blondáté kudrnaté vlasy dokázaly děti pobavit samy o sobě.

„Velevážené publikum,“ ozvalo se z ampliónu. „Přivítejte hlasitým potleskem světoznámého kouzelníka Christophera Blacka!“ Kryštof se nadechl a rozhrnul oponu, která ho dělila od manéže. Potlesk byl spíše vlašný než hlasitý, principál tleskal nejvíce ze všech přítomných a pohledem opakoval to, co říkal dříve: „*Hlavně to nepokaz.*“ Klaun Kryštofovi přinesl jeho stoleček s kouzelnickým náradím a pro jistotu zůstal na kraji manéže spolu s principálem. Oba byli ve střehu, aby mohli včas zasáhnout.

„Kdyby aspoň nebyl tak strašně nervózní,“ zašeptal principál klaunovi. „Doufám, že lidé nevidí, jak se mu klepou ruce.“ Klaun mlčky přikývl. Oba byli ke Kryštofovi blíže než kdokoliv jiný a jen doufali, že jeho nervozita není vidět dál než do první lavice.

Kryštof mezitím chodil kolem manéže a vítal se s publikem. Potlesk slábl a slábl, až nakonec utichl docela. Kryštof z upřených očí četl, že pro další aplaus musí ukázat něco opravdu dobrého. Zhluboka se nadechl a vzal do ruky černý cylindr. Nacvičeným pohybem ho ukázal publiku, aby všichni viděli, že je prázdný, přehodil přes něj šátek a přitom dovnitř z levého rukávu nenápadně upustil plyšového králíka.

„*Šlo to nějak snadno,*“ pomyslel si a viditelně se uklidnil. Teatrálně začal hůlkou klepat na okraj cylindru. „*Ještě by tak mohl oživnout,*“ ušklíbl se v duchu. Když však sundal šátek a z cylindru vykukla dvě hebká bílá ouška, překvapeně vytřeštil oči. Rozhlédl se po publiku a lidé v první řadě se začali usmívat. „*Oni si myslí, že je to součást představení, ale ten králík je opravdu živý,*“ blesklo mu hlavou. „*Rychle dál, než to někomu přijde podezřelý.*“ Vytáhl z cylindru statného ušáka a ukázal ho publiku – to reagovalo trochu hlasitějším potleskem než na začátku. Zato principál s klaunem nevěřili svým očím.

„Vidíš to?“ zašeptal nevěřičně principál. „Ten králík vypadá jako živý.“

„Že jo,“ potvrdil klaun. „A taky byl mnohem větší než ten jeho vycpanej mrzáček. Jak to proved?“ Principál však jen pokrčil rameny. Rozhodně si však s Kryštofem promluví – měli přece dohodu, že všechny nové triky budou před vystoupením schválené. A o tomhle nevěděl.

Kryštof si mezitím užíval potlesku a došlo mu, že to asi bude mít souvislost s tajemnou návštěvou v maringotce. Dábel, smlouva, oživení králíka – najednou to do sebe zapadalo. Vsadil všechno na jednu kartu a vrátil králíka do klobouku. Přehodil přes cylindr šátek a opět uchopil do ruky hůlku.

„*A teď ať ten králík zmizí,*“ pomyslel si a opět zabubnoval po okraji klobouku. Velkým obloukem strhnul šátek, až odletěl na opačný konec manéže. Rychle se podíval dovnitř – klobouk byl prázdný. S úlevou ho ukázal publiku, které bylo zvědavé, jestli ten velký králík zmizí. Také to ocenili bouřlivým potleskem a Kryštof se s úsměvem ukláněl na všechny strany. Pokračoval ve svém vystoupení a triky prováděl naprosto bezchybně. Ponožky se objevovaly a zase mu mizely mezi prsty, kytice barevných květů mu vykvetla v ruce a hned ji daroval sympatické dívčině v první řadě. Dokonce ani principál s klaunem nebyli schopni říci, odkud se vzal ten holub na jeho prstě a kam se najednou poděl. Diváci byli na nohou a Kryštof si užíval svého triumfu.

kapitola 2

Belzebub se zájmem sledoval představení na pekelné všechnovizi. Často nadával, že na rozdíl od Boha se musí obklopotvat takovými technickými vymoženostmi a Vševedoucí všechno ví okamžitě bez obrazovek s úhlopříčkou 520 cm.

„*Aspoň že ta technologie postoupila vpřed,*“ pomyslel si, když si vzpomněl na křišťálové koule, nahrazené v minulém století velkou bednou s malou obrazovkou. Velkoplošnou projekci mohlo sledovat